

Hidayet Karakuş
**DAĞLARI SEVEN
ÇOCUK**

*Bu kitabı esinleyen
Sayın Nasuh Mahruki'ye
çok teŖekkür ediyorum.*

DAĞLARIN BÜYÜSÜ

*Yol verin dumanlı dağlar!
Doruklar az gelir bize.
Yamaçlarda ardıç ağaçları
Pınarların buz gelir bize.*

Mert, ablası Eda'ya seslendi:

"Eda, bana Dedegöl Dağı'nı gösterebilir misin?"

Mert'i odasından yanıtladı ablası:

"Buradan görünmez."

Mert, kıkırdadı:

"Ben de biliyorum, buradan görülmez. Atlastan gösterir misin?"

"Hem neden Dedegöl Dağı? Yurdumuzda dünya kadar dağ var?"

"Dedemin dağı da ondan."

"Nereden dedemin dağı oluyormuş?"

"Onun memleketinde bu dağ."

“Öyleyse önce dedemin memleketini bul. Sonra da Dedegöl Dağı'nı.”

“Tembele iş buyur, sana akıl öğretsin.”

Onları dinleyen Seda Hanım, kahkahalarla gülerken Eda da Mert'in yanına varmıştı çoktan. Birlikte atlasın ilgili sayfasında Dedegöl Dağı'nı aramaya başladılar.

Seda Hanım, “Önce deden nereli onu düşün Mert” dedi.

Eda, yanıtladı onu. “Ben biliyorum anne. Mert bir düşünsün. Dedem hep memleketini anlatıyordu ya!”

“Hah! Buldum. Ispartalı.”

“Peki Isparta nerede?”

“Türkiye'de. Nerede olacak?”

“Hayret! Nasıl bildin ya!

“Dalga geçme Eda. Elbette biliyorum.”

“Öyleyse hangi bölgede düşün bakalım.”

“Akdeniz Bölgesi'nde miydi?”

“Aferin, yaklaştın. Hadi bakalım o bölgeyi göster.”

“Burada bölgeler yok ki... Dağlar var, göller var. Irmaklar var.”

“Bence iyi düşünürsen bulursun. Acaba Dedegöl Dağı da göllere yakın olabilir mi?”

“Yaaa! Ben dağları arıyorum. Siz bana göl bulduruyorsunuz. Göllerden bana ne?”

“Dağın adında göl var da ondan. Belki yakın olabilir bir göle.”

Mert, atlasta Batı Anadolu’yu gözden geçiriyordu. Göllerin çok olduğu yerlere bakmaya başladı. Eğirdir Gölü, Beyşehir Gölü, Burdur Gölü, Salda Gölü...

“Sahi anne, geçende televizyonda gördüm. Göllerin suyu azalmış. Kurursa ne yaparız? Haritalarda yerleri nasıl çizilir acaba?” diye sordu Mert.

“Yazık ki doğru çocuğum. Burdur Gölü’nün kuruması yakın diyorlar. Eğirdir Gölü’nün suları da kıyından çok çekilmiş.”

“Neden anne? Kocaman göl kurur mu?”

“Ben biliyorum” diye araya girdi Eda. “Yağmur yağmıyor eskisi gibi. Yeraltı sularını umursamazca tarla, bahçe sulamak için çekiyorlarmış durmadan. Gölü besleyen sular da kuruyunca ne olacak? Elbette göl de kuruyacak.”

Bu duruma çok üzüldü Mert. “Yazık be anne! Ne yapmalı acaba?”

“Bir gün belki bir çözüm bulurlar Mert. Şimdi De-degöl Dağı’nı bulalım.”

“Aaa! Konuşurken bir yandan gözüm atlastaydı. Dedegöl Dağı’nı buldum. Eğirdir Gölü’nün güneyindeymiş.”

“Kaç metre acaba?”

“Dağı nasıl ölçüyorlar ki?”

Eda, Mert’i kızdırmak istedi. “Ellerine bir metre alıyorlar, dibinden tepesine doğru ölçe ölçe çıkıyorlar.”

Seda Hanım, Eda’ya gülerken Mert, ablasına kaşlarını çatıp baktı.

“Sen dalga geç bakalım. Ben de sen ödev yaparken alacağım öcümü.”

“Bırakın çekişmeyi de işinize bakın. Sahi şu dağları ölçme konusunu da araştırırsanız bu arada, ben de öğrensem; ne dersiniz?” dedi Seda Hanım.

“Ama anne, senin ödevin yok da iş mi arıyorsun kendine?”

“Yoo! Aksine çok merak ettim. Gerçekten öğrenmek istiyorum.”

Eda, “En iyisi bunu babama soralım da dedemin dağının yüksekliğine bakalım” diye yanıtladı annesini.

“Vay be! Dedegöl Dağı 2900 metreden yüksekmiş Eda. Çıkabilir misin bu dağa? Ben bütün dağlara sırayla çıkmak isterdim. Ormanından, sularından, kuş

seslerinden, börtü böceğinden... Kimbilir neler gö-rürdüm."

"Belki bir gün dağcı olursun Mert. Bütün dağlara derken bir gün de Everest'e çıkarsın Mahruki gibi."

"Kim gibi, kim gibi?"

"Duymadın mı adını? Nasuh Mahruki, Everest'e çıkan ilk dağcımız. Hem de iki kez çıkmış."

"Bak şimdi de o dağı merak ettim." Seda Hanım, araya girdi:

"Merak etmen çok iyi çocuğum da dağlara çık-mak için dayanıklı olman gerek. Sonra iyi beslenme-lisin. Çok spor yapmalısın ki güçlü olasın. Baban ge-lince ona da sor bakalım, dağcı olmana ne diyecek?"

"Babamdan dağların nasıl ölçüldüğünü öğrene-ceğiz önce."

Onlar aralarında böyle konuşurken anneleri gü-lümseyerek dinliyor, bir yandan da elindeki kitabı okumaya çalışıyordu.

Eda, odasına geçti. Kulaklığını takıp müzik dinler-ken bir yandan da İtalyanca öğrenmeye çalışıyordu.

Mert, atlada dağları aramayı sürdürürken düşle-minde karlı dağlar vardı. O dağlara tırmanan insan-ların birer kahraman olduğunu düşünüyordu. Belki bir gün o da dağlara çıkardı ya da dağ gezileri ya-pardı ama dağcı olur muydu, bilemiyordu. Böyle bir

şeyi istiyor muydu? Önce kendine sordu ama “Daha küçüğüm” dedi içinden. “Önce çok okumalıyım. Sonra dağları bilmeli, öğrenmeli, oraların özgür havasını tatmalıyım. Belki o zaman gerçekten dağcı olmak isterim. Hem belki bizim dağcıları da tanırım.”

Atlata kendi kendine bulmaca oynamaya başladı. Gözünü kapatıp herhangi bir yere koyuyor, parmağının altına denk gelen dağı okuyordu. Dedegöl Dağı'nın yakınındaki Davraz Dağı'na bastı parmağını.

“Bu dedemin dağına yakın oldu. Şimdi daha uzaklara basacağım.”

Gözlerini kapattı, açtığında parmağının Murat Dağı'nın üzerinde olduğunu gördü.

“Bu dağları parmağımın küçük bir devinimiyle aşıyorum. Gerçekten bu kadar kolay olsaydı. Öyle olsa hepimiz birer Süpermen olurduk.”

Bu kez Murat Dağı'nın eteklerinden çıkan ırmağı ayımsadı. İncecik bir suyun çevreden aldığı kollarla Gediz Irmağı'nı oluşturduğunu, Ege Denizi'ne ulaştığını gördü.

“Vay canına! İncecik bir su kocaman ırmağa nasıl da dönüşmüş.”

Parmağını kimbilir kaç kez atlata dağların üzerinde gezdirdi. Bir kez Kaçkarlar'a, bir kez Küre Dağları'na, birkaç kez Toroslar'a, birkaç kez de Mentеше